Szőke Ágoston

Őszi (téli) túra – beszámoló

Őszi szünet volt. Pompás alkalom egy kis túrára, úgyhogy egy hóeséses őszi hétfőn, miután a bevásárlós csapat megvett minden szükséges élelmiszert az osztály ellátásához és megkapta a szokásos Túró Rudi adagját, csatlakozván a többiekhez a Nyugati-pályaudvaron felszállt a Vác felé induló személyvonatra. Míg egyesek Mestyanek Zsolt Tanár Úrral Lin-csi apát történeteiről beszélgettek, addig mások csoportokban foglalták el magukat. Vácon leszállva egy kis történelmi visszaemlékezéssel és a fák botanikájával foglalkoztunk. Tudta például, hogy Gödöllőnek sokkal tisztább a levegője, mint Vácnak így ott sokkal kevesebb volt a kolerás megbetegedés? Ezen történtek után busszal folytattuk utunkat végső célunk Kosd felé. Miután a buszról leszálltunk elgyalogoltunk a plébániáig, elfoglaltuk a szállást, a magunkkal hozott szendvicsekből szépen, nyugodtan megebédeltünk, majdvllmgyorsnösszpkltnk és már indultunk is a Naszályra. Sétáltunk, mint nyuszik az erdőben, és BUMM! Megláttunk egy emlékművet, a kosdi szénbányának halottairól. Ezt követően a terep egyre csak nehezebbé vált, ugyanis a nemrég esett csapadék rendkívül csúszóssá tette azt, bár ennek inkább a visszafelé úton lett nagyobb jelentősége. Ezen megpróbáltatások után valamivel változott a helyzet, ugyanis a hegygerincen szinte már beköszöntött a tél. Egy kicsit olyan Narnia jellege volt a dolognak…

Ha már a kilátásért nem is volt értelme felmenni (hatalmas köd lepte be a tetőt), legalább lehettet hógolyózni (fizikailag: összenyomjuk a havat→olvadáspont lecsökken→összeáll→hógolyó). 3..2…1 fizika tzéééééééééékatt[1]. És indultunk is tovább. Vigyázat! Lefelé nagyon csúszik, ne fuss! Tudomdomdom. Ha már kiadták a sítúra jelentkezési lapokat gyorstalpalót vettünk lefelé a hegyen, majd megszavaztuk merre menjünk tovább és visszatértünk a szállásra. A vacsora pörkölt volt. Míg a főzős csapat főzött a többiek elfoglalták magukat. Egyesek kártyáztak, mások gitároztak és énekeltek és akadtak olyanok is, akik sakkoztak. Ha már a főzésből valami konklúziót le lehet vonni az az, hogy egy férfi igenis sírhat… Főleg ha hagymát vág! Mindenesetre bő három óra várakozás után elkészült a vacsora, amit rögtön el is fogyasztottunk. Finom volt. Az est hátralevő részében esti ima, mosogatás és alvás volt a program. Másnap felkelés után, elfogyasztottuk a szokásos reggelit (vajas kenyér+felvágott, sajt, lekvár stb.). Majd miután azok, akiknek az előző napi túrán nagyon sáros lett a nadrágjuk, felvették azt (az már nagyon koszosabb úgyse lehet) és elindultunk a helyi futballpályára. Első körben, akik focizni, azok a pálya egyik térfelén, akik métázni akartak a másik térfélen tették meg azt, majd bő fél óra után a focisok is csatlakoztak a métázókhoz és együtt, új csapatokat alkotva folytatták a játszást. Mivel az idő ment tovább kénytelenek voltunk visszasétálni a szállása, ahol gyors terítést követően nekiláttunk megenni az ebédet, ami nemes egyszerűséggel virsliből (+ketchup vagy mustár és persze kenyér) és természetesen az elmaradhatatlan (azért néha elmarad ☹) teából állt. Gyors mosogatást, seprést, és feltörlést követően mindenki összepakolta a holmiját. Ezt követően az idő már csak az utazással telt. Kigyalogoltunk a buszállomásig, megvártuk a buszt, felszálltunk rá, majd egészen Vácig utaztunk vele, ahol is átszálltunk a vonatra, amivel egészen a Nyugati-pályaudvarig utaztunk (természetesen voltak olyanok, akik már előbb leszálltak). A leszállástkövető szokásos köszönés után egy új élménnyel gazdagodva felszabadultan indultunk hazafele, hiszen a szünet nagy része még hátravolt.

[1] csoportkép